

at have nogen vis Mening derom, fordi hans Udtalelser i mine Dine manglede den fornødne Begrændsning, og det forekommer mig, at den første Behandling i en saadan Sag som denne maa have en særdeles farlig Indflydelse, naar endog saa min ærede Ven fra Nykjøbing har ladet det mangle paa den fornødne Begrændsning, saa at man ikke er istand til virkelig at opfatte hans sande Mening i denne Sag. Jeg troer nemlig, at der kommer særdeles lidt ud af en Undersøgelse, ført i de almindelige Udtryk, hvori den hidtil er holdt, naar den ikke hviler paa et bestemt Forslag, med bestemt Tale; har man saadan et bestemt Tale at holde sig til, saa veed man, hvorom Sagen dreier sig, men, efter hvad jeg har hørt det ærede Medlem yttre, veed jeg ikke, hvorledes han vil have Sagen opfattet, thi paa den ene Side henvises jeg til Bestemmelsen i Krigsskatsloven med Hensyn til Embedsmænds og apatagerede Personers Beskatning, og paa den anden Side henvises jeg til hans Forsikring om, at vi Alle ere enige; dette mener jeg nu ikke kan forenes; dersom man anvender Eksemplet fra Krigsskatslovene som Maalestok for den Maade, hvorpaa Enigheden skal tilveiebringes, saa troer jeg ikke, at Enigheden lader sig tilveiebringe; jeg troer sandelig ikke, det gaaer an at betragte den oprindelige Bestemmelse i Frd. af 15 Juli 1848 § 9 som en enkelt Anvendelse af et Princip, som skulde have fundet almindeligt Bifald. Det gaaer virkelig ikke an at ville sige, at den Progression, som er opstillet i Krigsskatsloven § 9, eller en Progression som den, der senere er ført igjennem ved Halveringen i den anden Krigsskatslovs, at det Princip skulde være en consequent Anvendelse af et anerkjendt almindeligt Princip; det gaaer ikke an at sige, at det vilde være upassende, om man besatte Embedsmændene, høiere, eller at det vilde være upassende, om man besatte dem paa anden Maade end Statens andre Borgere; thi det har man gjort, og det har man fundet passende, og — jeg føler til — det kan til sine Lider være meget passende, det kan have sin gode og sin naturlige Grund; det kan være aldeles i sin Orden i de Lider, hvori vi have levet, at de Embedsmænd, som have mere end 4,000 Rbd.

i Gage, betale 25 Procent af det Overskydende. Embedsmændene har man havt under Særen, og her har man kunnet sige: Vi vide, hvad I have i Gage, og vi tage de 25 Procent af hvad I have mere end 4,000 Rbd., I kunne ikke smutte fra os; men deraf følger slet ikke, at den, som har vedkjendt sig denne Bestemmelse, ogsaa vil have vedkjendt sig som et Princip for den progressive Indkomstskat, at alle de Mænd, som have mere end 4,000 Rbd. i Indkomst, billigt ogsaa burde betale 25 Procent af Overskudet, thi der er meget stor Forskjel mellem disse Ting; jeg seer ikke noget Uværdigt, eller nogen Umgaælselighed, at man sagde til de høiere lønede Embedsmænd: I kunne have godt af at betale disse 25 Procent; at det skulde være det samme som at sige til enhver Mand, som sidder i stor Bedrift og som har mere end 4,000 Rbd. Indtægt, at han af dette Overskud ogsaa skulde svare 25 Procent, det kan jeg paa ingen Maade erkjende. End mere uvist blev jeg om Sagens Sammenhæng, fordi der ikke foreligger bestemte Tale, naar jeg sammenholder det ærede Medlems Uttringer med de Uttringer, som ere fremsførte af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2det District (Tscherning); han har nemlig efter Sædvane her benyttet Sagens første Behandling til meget almindelige Udtalelser, han fandt her et ædelt og værdigt Udtryk for en sand og smuk Tanke, han udtalte, hvorledes det gjaldt om at dele Misundelse og Gjerrighed mellem, men han har dog, saavidt jeg har forstaaet ham, uagtet jeg ikke er sikker derpaa, væsentligt holdt sig til den Tanke, som er udtalt af den høitærede Finansminister (Tscherning: Ja!), og nu vil jeg dog spørge, om der er Enighed mellem de to Medlemmer, hvis almindelige Anskuelse ere saameget forskellige, hvoraf den ene henpægede paa en stigende Skat, som gaaer op til at tage 25 Procent af den Indtægt, der overstiger 4,000 Rbd., til at tage en Ottendebeel af, hvad der gaaer over 1,600 Rbd. o. s. v., og den anden, som siger: vi skulle ikke tage mere end 4 Procent, og saa skal det gaae langsomt ned. Dertroer jeg dog, mine Herrer! ligger et temmelig tydeligt Vidnesbyrd om, at det dog fra et finantstelt Standpunkt turde være urigtigt,